

Nastavnica koju pamtim

Ona nikad nije pričala bajke.
Njezin glas -
Miran i tih -
Sjedio je u nama
Kao tiha riječ što odjekuje u tišini.

Dok su neki gledali kroz prozor
U meni još uvijek odjekuje
Ono što je ponavljala:
„Nije sve u životu
uvijek bajno i krasno.“

Na njenim satovima ozbiljnost,
A u trenucima smijeha
On bi ostajao u zraku -
Topao i neočekivan.

Ruke joj koščate i tanke,
Nokti prirodno dugački,
Besprijetkorno njegovani
Dirali su kredu i papir.

Njeni dugi plavi uvojci
Nekad slobodni poput vjetra
Sada skraćeni, darovani
Onima kojima treba sunce.

Iako ozbiljna
U mnogim očima stroga,
Još pamtim njene blistajuće strane -
Kada bi se nasmijala tiho,
Pružila bar savjet,
Podijelila životnu priču,
Ili pohvalila rad s iskrenošću i topline.

Još i danas,
Čujem kapi kiše na prozoru
Dok tiho teku
Ali odjekuju duboko
I sjetim se nje,
Nastavnice Karin.

Petra Đakovac, 1. OG

